

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Distinct. XXXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

tur, formamq; corporis humani recipit, & cum anima infunditur, quod aliquando etiam dicitur natiuitas. Vnde dicitur quod natum est in ea. Propriè autem natiuitas dicitur in lucem editio.

QUOMODO ORIGINALE PECCATVM DIMITTATUR IN BAPTISMO, CVM ET
post sit illa concupiscentia, quæ dicitur originale peccatum. A

DISTINCT. XXXII.

QUONIAM supra dictum est, originale peccatum esse vitium concupiscentiæ, assignatq; quomodo à parentibus trahatur & originale dicitur, superest inuestigare, quomodo in baptismo dimittatur, cum etiã post baptismũ remaneat concupiscentia quæ ante fuerat. Vnde videtur vel peccatum originale nõ esse concupiscentiã, vel nõ remitti in baptismo. Manet quippe, vt ait August. in corpore mortis huius carnalis concupiscentia, cui vitiosis desideriis non obedire præcipimur: quæ tamẽ concupiscentia quotidie minuitur in proficiẽtibus & continẽtibus. Sed licet remaneat concupiscentia post baptismum, nõ tamẽ dominatur & regnat sicut ante: immo per gratiã baptismi mitigatur & minuitur, vt post dominari non valeat, nisi quis reddat vires hosti eundo post concupiscentias. Nec post baptismum remanet ad reatum, quia non imputatur in peccatum, sed tantum pœna peccati est: ante baptismũ vero, pœna est & culpa. *Quod originale peccatum duobus modis dimittitur, scilicet, extenuatione sui, & solutione reatus.* B

Duplici ergo ratione peccatũ originale dicitur dimitti in baptismo: quia per gratiam baptismi vitium concupiscentiæ debilitatur atq; extenuatur, ita vt iam nõ regnet, nisi consensu reddantur ei vires, quia & reatus ipsius soluitur. Vnde Aug. in lib. de baptismo paruulorũ: Gratia per baptismũ

Ff id agi-

Qualiter peccatum originale deletur seu curetur.

Aug. li. 1. de nuptiis, & concupiscentia. in fin. Cap. 25. in tom. 7.

Aug. li. 1. de peccatorum meritis, &

remissione,
t. 39. in princ.
& ad fin. li.

id agitur, vt ve⁹ homo crucifigatur, & corp⁹ peccati destruat⁹; nō vt ita in ipsa viuēte carne concupiscētia respersa, & innata repēte absumatur & nō sit, sed ne oblit mortuo, q̄ inerat nato. Nam si post baptismū vixerit, in carne habet concupiscētiā cum qua pugnet, eāq; adiuuāte Deo superet si tamē nō in vacuum gratiā eius suscepit: Non itaq; hoc p̄statur in baptismo, nisi forte miraculo ineffabili creatoris, vt lex peccati q̄ est in mēbris, prorsus extingatur & nō sit: sed vt quicquid mali ab homine factum, dictum, cogitatumq; est, totum aboletur, ac velut factum nō fuerit habeatur. Ipsa vero concupiscētia soluto reat⁹ vinculo, q̄ per illam diabol⁹ animā retinebat, & à suo creatore separabat, maneat in certamine. Ecce hic aperte ostēdit, ea ratione dimitti in baptismo, nō q̄a nō maneat post baptismum, sed quia reatus in baptismo aboletur. Deinde idem ipse ostendit, eo modo etiā dimitti in baptismo, q̄a baptismi gratia a concupiscētia ipsa mitigatur & minuitur, in eodē li. ita dicēs; Lex carnis, quā Apostolus appellat peccatū, cum ait: Non regnet peccatum in vestro mortali corpore: nō sic manet in mēbris eorum, qui ex aqua, & spiritu sancto renati sunt, tanq̄ non sit eius facta remissio, vbi omnino plena sit remissio peccatorum: sed manet in vetustate carnis tanq̄ superatura & peremptum, nisi illicito consensu quodāmodo riuuiscat, & in regnum proprium dominationēq; reuocetur. Hic aperte insinuatur, in baptismo concupiscētiā debilitari ex q̄ & dicitur dimitti, nō solum ideo q̄a reatus ibi soluitur. Quē remissionis modū aliis etiam pluribus testimoniis scriptura edocet. Ait n. Aug. cōtra Iulianum, Lex q̄ in membris est, vitium carnis est, q̄ ex p̄na peccati, & ex traduce mortis prouenit. Sed lex ista q̄ est in membris, remissa est regeneratione spirituali, & manet in carne mortali. Re-

Rom. 6. b.
Aug. in princ.
ca. 28. li. 2. de
peccatorum
meritis, &
remissione.

Aug. li. 1.
non longe à
principio.

missa

missa est, quia reatus solutus est sacramento quod renascuntur fideles: Manet autem, quia operatur desideria, contra quae dimicant etiam fideles. Idem in sermone quodam de concupiscentia carnis. Per gratiam baptismatis, & lauacrum regenerationis solutus est ipse concupiscentiae reatus, cum quo eras natus: & quicquid antea consensisti male concupiscentiae, siue cogitatione, siue locutione, siue actione. Idem in libro de nuptiis & concupiscentia. Concupiscentia carnis licet in regeneratis iam non deputetur in peccatum quaecumque tamen proles nascitur, obligata est originali peccato. Item. Dimittitur concupiscentia carnis in baptismo: non ut non sit, sed ut non imputetur in peccatum. Hoc est enim non habere peccatum, non esse reum peccati. Quomodo ergo alia peccata praetereunt actu, & remanent reatu, ut homicidium & similia: ita est conuerso fieri potest, ut concupiscentia praetereat reatu: & remaneat actu. Ex praedictis euidenter monstratur, quomodo peccatum originale in baptismo remittatur.

De foeditate quam caro ex libidine coitus contrahit, vtrum in baptismo diluatur. C

Solet autem hic quaeri. Vtrum & ipsa caro in baptismo ab illa foeditate purgetur, quae in conceptione ex concupiscentia libidinis nosa contrahit? Quibusdam videtur, quod sicut anima a reatu purificatur, ita & caro ab illa pollutione purgatur: ut sicut duobus completur mysterium baptismi, scilicet, aqua & spiritu: ita ibi duo purgetur, anima scilicet a reatu, & caro ab illa contagione, quod quidem probabile est. Alii vero putant tantum animam ibi mundari, carnem vero non ab illa foeditate purgari. Si vero remanet illa foeditas usque ad procreationem filiorum, quae fit in concupiscentia carnis, videtur natura carnis magis ac magis corrupti: & magis corrupta videtur caro prolis quam parentis, quia de carne pollutionem quam habuit a conceptu retinente, trahitur polluta,

*Aug. ca. 24.
lib. 1. in fin.*

*Ibidem Aug.
lib. eodem
1. ad princ.
c. 25. to. 7. de
nupt. & concupisc.*

Inconuenientiam adducit contra istos qui ne-

*gãt carnem
mundari à
pollutione.*

*Responsio
illorum.*

& in concupiscētia concipitur, vnde & polluitur: & ita ex duplici causa contaminatur. Vnde & maior videtur pollutio carnis in prole, quā fuerit in parente. Ad q̄ illi dicunt, quia licet caro prolis ex carne fœda seminetur, & in concupiscētia feminis concipiatur, non tamen maiorem fœditatem trahit, quam caro vnde seminatur, habuit. Quamuis etiam si fœdior atque immundior sit caro prolis, & ideo magis corrupta quam caro parētis: nō inde (vt aiunt) fit præiudicium veritati: quia nec absurdum esse dicunt, si carnis natura magis in posterioribus corrupta trahatur, nec ex ipsa magis corrupta anima amplius inficiatur.

*Ex quo auctore sit illa concupiscētia, Deo scilicet,
vel alio.*

PRÆTEREA quæri solet, Vtrum concupiscētia quæ post baptismum remanet, & tantum pœnalitas est, ante baptismum vero pœna erat, & culpa, ex Deo auctore sit, vel ex alio? Ad quod breuiter respondentes dicimus, quia in quantum pœna est, Deum habet auctorem: in quantum vero culpa est, diabolum siue hominem habet auctorem.

Qua iustitia anima munda ex creatione illud peccatum imputetur, cum non possit vitare.

Solet etiā quæri, qua iustitia teneatur illo peccato anima innocens à Deo creata, cum non sit in potestate sua illud vitare? Non n. per liberum arbitrium illud committitur: quia nō prius est anima, q̄ illi peccato est obnoxia. Ad hoc quidam dicunt, ideo animam reā esse illius peccati, licet munda à Deo sit creata, quia cum infunditur corpori, condelectatur carni: ex quo peccatum contrahit. Quod si esset, iam nō originale, sed actuale diceretur. Poti⁹ ergo ideo recte pōt dici imputari animæ illud peccatum, quod ex corruptione corporis in-euitabiliter trahit, quia vt ait Aug. in lib. de Ciuit. Dei, nō fuit corruptio corporis quæ aggrauat animam;

*Cap. 3 post.
med. tom 5.*

mam causa primi peccati, sed pena: nec caro corruptibilis animam peccatricem fecit, sed peccatrix anima carnem corruptibilem fecit.

Vtrum illud peccatum sit voluntarium, vel necessarium.

F

Illud etiam nō immerito quæri pōt. Vtrum peccatum originale debeat dici voluntarium, vel necessarium. Et necessarium potest dici, quia vitari non pōt. Vnde & propheta dicit. De necessitatibus meis erue me. Et voluntarium non incōgrue appellatur, quia ex volūtate primi hominis proficit, vt Aug. in 1. lib. retract. ostēdit, dicens. Istud in paruulis dicitur originale peccatum, cum adhuc nō vtantur libero arbitrio voluntatis, nō absurde vocatur voluntarium: quia ex prima hominis mala voluntate contractum, factum est quodammodo hæreditarium.

Quare Deus animam corpori iungit, sciens eam inde maculari, & ideo damnari.

G

Si vero quæritur, cur Deus qui fecit animam ipsā sine macula, & scit eā ex corporis coniunctione maculam peccati contrahere, & aliquando ante baptismum seiungi ab ipso corpore & sic damnari eā corpori iungit? Respondemus, altitudine iudiciorum Dei id puenire, & nec iniuste id à Deo fieri. ipse n. nō incōgrue humanę cōditionis modum quē à principio instituit, licet peccata hominū intercesserint, sine immutatione cōtinue seruat. Corpora de materia à principio sine vitio facta fingens, animasque de nihilo creans, eorumq; cōiunctione hominē perficiens. Cum ergo vtraq; hominis natura à Deo sine vitio sit instituta, licet à se peccato sit vitiosa: nō ideo immutabilis Deus humanę conditionis primariam legē mutare debuit, siue ab hominum multiplicatione desistere.

An anima sit talis, qualis à Deo creatur.

H

Hic à quibusdā quæri solet, Vtrum anima talis

F f 3 sit

Quod voluntarium debeat dici necessarium

Aug. li. 1. retract. cap. 13. ante mediū.

*Quomodo
quidam pro-
bant non esse
aalem.*

Solutio.

fit ante baptismum, qualis à Deo creatur? Quod
nō esse, probare cōantur hoc modo, Anima in cor-
pore creatur, in cuius cōiunctione peccato macu-
latur. Quam cito ergo est, peccatū habet: nec pri-
us fuit, quā peccatum habuit: nō est ergo talis, qualis
à Deo creatur. Creatur n. à Deo innocēs, & sine vi-
tio: & nunquā talis est. Ad quod dici potest, quia
nō omnino talis est, qualē eam Deus fecit. Deus n.
bonam eam fecit, & bonitatē ei sine corruptione
indidit. Et dicitur illa naturalis bonitas, q̄ in crea-
tione à cōditore suscipit: q̄ bonitatē propter pec-
catum penit⁹ nō amisit, sed vitiatā habuit: quam
Deus tamē sine vitio fecit. Si n. res bona non esset
anima, in eo malum esse nequiret, cum nō possit
malum esse in bono, vt post dicitur. Non ergo o-
mninō talis est anima, qualis à Deo creata. Sicut
quis pollutas habēs man⁹, nō tale habuit pomū,
quale ego dedi mūdis manib. Ego n. dedi mundū.

*An anime ex creatione sint equales in donis
naturalibus.*

Illud quoq; non incongruē quæri solet. Vtrum
omnes animæ ex creatione æquales sint, an alię a-
liis excellētiores? Plurib⁹ nō irrationabiliter vide-
tur, q̄ ex ipsa creatione alię aliis excellent in natu-
ralibus donis, vt in essentia alia aliis sit subtilior,
& ad intelligēdum memorandūq; habilior, vt po-
te acutiori ingenio, & perspicaciori intellectu præ-
dita. Quod nō improbabiliter dicitur, cū in ange-
lis ita fuisse cōstet. Et licet naturalib⁹ donis alię p̄
aliis polleant, tamē ante baptismū à corpore disce-
dētes, parē pœnam, & post baptismum statim æ-
qualē coronā sortiuntur: q̄ ingenii acumē vel tar-
ditas, premium vel pœnam in futuro non collocat.

AN PECCATA OMNIVM PRÆCEDENTIVM

*Patrum paruuli originaliter trahant vt pec-
catum Adæ.*

DL